

מזעזעז ועבדהתנו

מבצע עבודת השליחות

יום הבהיר ראש חודש נסלו ה'תשע"ט
ערש"ק פרשת תולדות • גליון ב

לתקן עולם

התוועדות עם הרב שלמה זרחי

בעל-שם'סקע מעשה

ההננה הנדרשת לפני היציאה
לשליחות | הרב צבי גרינבלאט

מייסדי ישיבות תומכי תמימים - כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע וכ"ק מו"ח אדמו"ר - הנהיגו שתלמידי הישיבה ילמדו תורת הנגלה ביחד עם תורת החסידות, שלימוד זה (לימוד החסידות) מכניס חיות ושמחה בכללות התורה. זאת ועוד: מייסדי הישיבה השרישו ("האָבן איינגעוואָרצלט") בתלמידים להפיץ את שיטותיהם והשקפותיהם גם בסביבה שלהם, כך שעל-ידי-זה מאירים הם את כל העולם.

ולכן, כאשר מאפשרים לשיבות תומכי תמימים לחנך את תלמידיהם באופן המתאים, כולל גם להכניס תלמידים חדשים לשיבה, אשר, כל אחד ואחד מתלמידים אלו יהיה נר מאיר בקהילה שלימה של יהודים - הרי על ידי זה מאירים ריבוי קהילות של בני ישראל על ידי "נר מצוה ותורה אור", ומאור שבתורה, זוהי תורת החסידות.

שיחה לעסקני ישיבת 'תומכי-תמימים', ו' תשרי תשי"ג

עצה לסייעתא דשמיא בלימוד התורה

משיחת כ"ו תשרי ה'תשי"ד - לתלמידי הישיבה במונטריאול

האותיות המתאימות עבורו, ולקרב אותו אל הענינים שהוא שייך אליהם,

ויש לעשות זאת מתוך קירוב ואהבת ישראל, להתקרב אליהם, ועל ידי זה יוכלו לקרב אותם אל הישיבה, ולעשות זאת בשמחה ובפנימיות, מתוך דברים היוצאים מן הלב, מפנימיות הלב, שאז נכנסים אל הלב,

ועל ידי זה תהיה לכם הצלחה במשך זמן הלימודים בישיבה, וכן בהסתדרות שלכם במשך השנים הבאות.

סעו מתוך החלטה טובה

סעו לשלום, ותמסרו לכולם פרישת-שלום שמחה ("א' פריילעכן גרוס"),

וכמו כן תמסרו מהענינים שקבלתם ושמעתם כאן ("וואָס מ'האַט דאָ אָנגענומען און געהערט") - אם לא הכל, על נקודות מהענינים שדוברו בהמאמר ובהשיחות,

וכן תמסרו את הדברים האמורים לעיל (על דבר הענין דצדקה רוחנית) לכל שאר התלמידים.

סעו לשלום מתוך החלטה טובה, ותצליחו בלימודיכם בנגלה ובחסידות, ובעבודה עם הזולת.

שיהיה לכם חורף בריא, והצלחה בגשמיות וברוחניות, ונשמע מכם בשורות טובות.

סעו לשלום.

ב עמדנו בהתחלת השנה, צריכה להיות ההחלטה בנוגע להבא לנצל את הזמן כדבעי ללימוד התורה, הן נגלה והן חסידות, לימוד בהתמדה ושקידה ומתוך יגיעה, והרי התורה פוסקת "יגעת ומצאת".

אחת העצות לסייעתא דשמיא בלימוד התורה, היא, עשיית צדקה עם הזולת, כולל (וזוהי כוונתי בנדון-דידן) צדקה רוחנית, היינו, לקרב בחורים, נערים, ובני-ישראל בכלל ליהדות - כדברי אדמו"ר הזקן שעל-ידי הצדקה (ובנדון-דידן צדקה רוחנית) נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה, כך, שבמשך זמן מועט יצליחו לפעול ענינים כאלה שדרך כלל דורשים ריבוי זמן.

אותיות המתאימות

ובנוגע לפועל:

כיון שבימים אלה חוזרים אתם למונטריאול, הנה, בזמן הפנוי שעומד לרשותכם מצד סדרי הישיבה (כדי שלא לבלבל את סדרי הלימוד והחזרה כו' על פי סדרי הישיבה), עליכם לילך ולחפש יהודים, בחורים, אברכים כו',

- ובפרט בעיר כמו מונטריאול, אשר, בשנים האחרונות הגיעו לשם הרבה יהודים, כן ירבו -

ולקרב אותם לעניני יהדות, תורה ומצוותיה, וכמובן, יש למצוא את האותיות המתאימות, שהרי לא לכל אחד יכולים לגשת באותו אופן, אלא צריכים למצוא את

לזכות ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת יוכבד שיחיו ומשפחתם מינסקי להצלחה רבה ומופלגה בגשמיות וברוחניות ולעילוי-נשמת אמו מרת שיינא בעשא בתיה בת יוסף דב

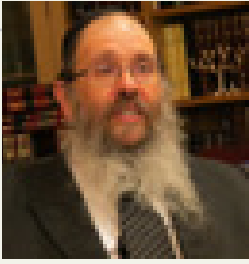
יוצא-לאור במסגרת מבצע "עבודת השליחות" שע"י ועד תלמידי התמימים העולמי והתלמידים השלוחים בשיתוף 'המרכז לעניני חינוך' וחברת **Jewish Educational Media**

גליון זה כולל תמונות ייחודיות ומסמכים בפרסום ראשון, המתפרסמים באדיבות ארכיון התמונות, האודיו והוידאו של הרבי **The Living Archive** ופרויקט **My Encounter** לשימור זכרונות ועדויות מהרבי, של חברת **Jewish Educational Media** חומרים אלו הינם תחת זכויות יוצרים הבלעדיות של **JEM**

עימוד ועיצוב: *y.w. graphicdesign* המערנות: avodashashluchus@gmail.com

תמונת השער: 102846 / JEM / י"א שבט תשל"ז

הרב צבי גרינבלאט
שליח הרבי למדינת ארגנטינה

חסידות תובעת שליחות שליחות תובעת חסידות

והשלוחים הם יהודים אחרים שעוזרים להם, עושים עמם מצוות וחסדים.

אולם בהסתכלות אמתית, השליחות היא עניין אלקי מופלא ונשגב. ניצוץ אלקי, ניצוץ של הקב"ה, נמצא בגלות והשלוחים שולפים ומעלים אותו מהגלות! ובאותו רגע בה מקיימים עם היהודי מצווה, הרי "יחוד זה למעלה הוא נצחי לעולם ועד" - היהודי הזה התאחד עם הקב"ה!

זאת אומרת: יש פאזל שלם של בריאת העולם. יש את הקב"ה, יש את הבריאה כולה, יש את כל היהודים, ויש את התפקיד והמקום בו אתה נמצא בתוך הפאזל הזה.

ואם לא יודעים וחיים את זה, לא מבצעים את השליחות כיאות.

דוגמה פשוטה: מערכת השיקולים של בעל מקצוע נקבעת על-פי רווחיות. בהסתכלות כזו, שליח אמור בראש ובראשונה לדאוג לבניית ושגשוג הפעילות ובית חב"ד שלו. אולם הרבי חנך אותנו שיהודי אחד הוא עולם ומלואו, שעלינו לדאוג לו - ורק אחר כך לאלף יהודים אחרים. יהודי פלוני ניצב בפניך? תטפל בו. ואם לא מחוברים לנשיא, לחסידות, לרוחניות, הגישה הזו עלולה להתעמם ולהישכח חלילה.

אחד השלוחים נסע פעם למקום מסוים בכדי לנהל בו את תפילות ראש-השנה. למעשה, הוא נתקע באמצע הדרך, למזלו היה בידו שופר אך הוא נאלץ להתפלל בחוסר כל ובלא מניין. הוא הסתובב במקום וניסה למצוא יהודי, אך ללא הצלחה. לבסוף, לקראת סוף היום, מצא יהודי אחד בודד בבית-רפואה ותקע לו בשופר.

כעבור זמן קצר נכנס ל"יחידות" אצל הרבי, ושאל מדוע

עבר לכל ההסברים הנשגבים והעמוקים על מהו רבי, או לחוסר היכולת להסביר מהו, בראש ובראשונה רבי הוא 'רבי' - מלמד, מחנך ומורה דרך.

ולאורך כל הדרך - בהתוועדויות, במענות, בדרך ההנהגה שלו - הרבי חנך. ולא רק במה שאמר, אלא בכל פרט, באופן הדיבור שלו, כולם נוכחו כי הרבי שם את נפשו בדברים.

הכל הבינו - הן מהשיחות עצמן, והן ממה שקרן מהן - שהדבר היקר והנשגב ביותר, הקרבה הכי גדולה לרבי, הוא עניין השליחות. זהו רצונו של הרבי, זוהי מגמת נפשו, וזו הדרך 'דורכפירן דעם רבי'נס כוונה" - להגשים את כוונתו בעולם.

אכן, יש מכלול של פרטים הדרושים בעבודת השם - לימוד נגלה וחסידות, קיום המצוות בהידור, ועיסוק ב'עבודה' עם עצמו ועם הזולת, אולם סוף סוף מטרת בריאת העולם היא לעשות לקב"ה "דירה בתחתונים", להביא את הגאולה, והדרך העיקרית לכך היא העיסוק בשליחות.

שיעורי בית

אבל אי אפשר להיות שליח אם לא שקועים בקדושה בכלל ובחסידות בפרט.

אי אפשר, כי אילולא כן לא מרגישים את ערכו של יהודי, ערכה של מצווה, וחסר המבט הנכון על הקב"ה, על הרבי, על דירה בתחתונים.

בהסתכלות של 'בעלי בתים', יהודים נפלו מהדרך

תהיה טהורה ורוחנית, שעולם המושגים לא יהא לפי כמות ורווחיות גשמית.

כשלומדים חסידות, כשיש את ההסתכלות הנכונה והפנימית על מהותו של יהודי ואמיתתם של תורה ומצוות, חדורים בכך שכל מקום אליו נקלעים הוא שליחות מאת הקב"ה, בדיוק כמו עשרות הסיפורים שאנו מכירים בנושא מהבעל-שם-טוב ותלמידיו.

שמעתי פעם 'וואָרט' על מאמר רז"ל "הבא ליטהר מסייעין אותו והבא ליטמא פותחין לו". בפשטות פירושו של מאמר זה הוא שזכות הבחירה ניתנת ומי שרוצה - חלילה - ליטמא, מאפשרים לו; אולם ה'וואָרט' אומר: 'פותחין לו' - פותחים לו שערים ואפשרויות חדשות. העובדה שהעמידוהו בניסיון חדש כולל גם נתינת כח ואפשרויות חדשות להתרומם עוד יותר. נותנים לו גם כחות חדשים.

היינו, שהשליחות וקשייה הן הן הכוונה, והן הן נתינת הכח להתרומם ולגלות נקודות עמוקות יותר.

התלמידים – השלוחים

לאור הדברים האמורים, עניין ה'שליחות' שייך במובן מסוים גם בעולמם של תלמידי התמימים.

'שליח' זה לא רק הפעילות בשטח, אלא זהו עניין ב'עבודה', זו ה'ציאה' מהרצונות ואזור הנוחות האישיים לטובת הרצון העליון.

קרה הדבר, למה היה עליו לשהות בבדידות במקום נידח בו תקע בשופר ליהודי אחד בודד, במקום להיות במקום אליו תיכנן לנסוע ולסייע למאתיים יהודים.

אמר לו הרבי שזו הייתה תכלית שליחותו ותכלית מטרת נסיעתו - להשמיע קול שופר ליהודי אחד. לנשמה אחת שנמצאת בגלות, ולניצוץ האלקי הנמצא במקום ומחכה לברור.

סיפור זה הוא 'בעל-שם'סקע מעשה'. אנו חושבים שסיפורי הבעל שם טוב נמצאים בספרים בלבד, אולם האמת היא שהם מתרחשים עם כל אחד מאתנו, כל מקום אליו הוא הולך וכל אדם אתו הוא נפגש זה בהשגחה-פרטית ובכוונה עליונה.

פותחין לו

אפשר לחיות כך ולפעול כך רק כאשר ישנה הסתכלות אמיתית על יהדות ועל אלקות, הבנה והפנמה שאלקות היא הכל והכל הוא אלקות. ובכדי לחיות כך, יש ללמוד חסידות.

הרבי לא פתח מסגרות של 'קורס הכנה לשליחות' והשתלמויות מקצועיות לקראת שליחות. משום שהקורס והעיקר הוא הנפש, החיבור לאלקות. לימוד החסידות, וחיים של 'תמים' הם ה'קורס' שמעניק את הכלים ליציאה לשליחות, את הרגישות לאלקות, שמערכת השיקולים

די קינדער

מצד שני, ובה בעת שבחור מודע לתפקידו ומיישמו, עליו לדעת, לשאוף ולהשתוקק לצאת בבוא העת לשליחות. כשלמדנו בישיבה, היינו שרויים לגמרי בענייני הישיבה, ובה בעת הבטנו על השלוחים בהערכה ובהערצה מיוחדת, וידענו שיגיע יום בו נהיה בעצמנו שלוחים.

כשמגיע כינוס השלוחים העולמי, זו הזדמנות ללבות שוב את התשוקה הזאת. באחד ממאמריו, מסביר הרבי הרי"צ את החילוק בין 'שרפים' ל'אופנים' - שהשרפים משיגים אלקות ואילו ה'אופנים' רק מביטים על ה'שרפים' המתכלים ומתבטלים. בדומה לכך, כינוס השלוחים הוא הזדמנות בה הבחורים - שעליהם להיות בדל"ת אמות של הישיבה, ועיסוק בשליחות אינו עניינם כעת - מביטים על השלוחים, ונפעלת בהם התשוקה וההתעוררות לכך.

שליח הוא כמותו דהמשלח. שמו של הרבי נקרא עליו, הוא מאוחד אתו בקשר נפלא. הדבר מתבטא גם באכפתיות של הרבי מהשלוחים, בכך שהוא מתייחס אליהם כילדיו ממש. כשארע המאורע המצער של הסתלקות הרבנית, בכ"ב שבט תשמ"ח, הרבי אמר שיש להודיע על כך לשלוחים. למי מודיעים כשקורה מאורע? לילדים!

הייחוד בין שליח לרבי שונה לחלוטין. השלוחים הם 'אברים דמלכא'!

שליח מסויים שאל את הרבי איך ידע אם להביא מאן-דהו שהתעתד להתחתן לפעול בשליחות תחתיו. הרבי ענה לו לבדוק האם כשהוא הולך לפעול במסגרת ה"מיטוואך שעה" - ללמוד יהדות עם ילדים יהודים שנמצאים בבתי-ספר עממיים - הוא נשאר עוד מספר דקות עם הילדים, או שעם תום הזמן המוקצב לפעילות הוא מיד הולך.

אבן הבוחן לשליחות היא ה'תנועה' בנפש - ההתמסרות לאלקות, הוויתור על הרצונות והצרכים האישיים למען רצונו של הקב"ה.

ואם חדורים וספוגים בכך, גם יוצאים בבוא העת לשליחות, כמובן; אלא שהרבי לימד אותנו שרצון ה' הוא שבחורים לא יתעסקו בכך כסדר, והמענות השגורים בנושא זה היו בסגנון של "ברשות הנהלת הישיבה", "בזמנים הפנויים", "כוונתם רצויה אבל לא זהו תפקידם" וכדומה.

תלמיד ב"תומכי תמימים" צריך לדעת ש'פה תהא קבורתו', לא לחשוב על אחרי החתונה, להשקיע את עצמו בלימוד, לשרות בדברי הרב - בשיחות, במאמרים, בהתוועדויות, ואזי מובטח לו שגם בבוא העת - כשייצא בעז"ה לשליחות - לא יסטה מרצון השם וממטרת וכוונת השליחות.

אבל אם - חלילה - לא שקועים וניזונים מהתורה של הרבי, התוצאות מרות, ועלולים ח"ו לעשות מה שרוצים, ולא דווקא מה שהרבי רוצה.

כל פעולה חדורה בכוונה

אמנם, במשך כל הדורות (גם בהתחלת זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתה עיקר ההדגשה על הפעולה דהפצת המעיינות חוצה, ולא (כל-כך) על הבאת המשיח - אף שבכללות היה ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת ביאת המשיח, ומזמן לזמן (ובפרט בהתוועדויות די"ט כסלו, וכיצא-בזה) היו מזכירים ומדברים על ענין זה.

מה-שאין-כן כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" - ומוסיף והולך ועד עצם היום הזה, על-פי ציווי הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, "מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו" - ההדגשה על הבאת הגאולה, ועד שכל פעולה ד"מעשינו ועבודתינו" (כולל בנוגע להפצת המעיינות חוצה) חדורה בכוונה - להביא את משיח צדקנו, מתוך ידיעה שזהו תפקידו המיוחד של דורנו זה - להביא את הגאולה.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח)

במשך הדורות שלפני-זה, כמה-וכמה דורות, נעשו פעולות מיוחדות כדי להביא את משיח צדקנו, כולל ובמיוחד - גילוי תורת החסידות על-ידי הבעל-שם-טוב, כמו-שכתוב באגרת-הקודש דהבעש"ט, המענה דמלך המשיח על שאלתו של הבעש"ט "אימתי אתי מר" - "כשיפוצו מעינותיך חוצה".

ובפרט לאחר גילוי תורת חסידות חב"ד על-ידי רבינו הזקן, באופן של הבנה והשגה בחב"ד שבנפש, "יתפרנסון", היינו, לא רק באופן של "טפה" בלבד. . אלא באופן של הרחבה והתפשטות והפצה. . ומזור לדור הולך וניתוסף בהפצת המעיינות חוצה על-ידי רבותינו נשיאינו, ועד לדורנו זה, אשר, על-ידי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו התחיל הענין דהפצת המעיינות חוצה באופן שבאין ערוך לגמרי - להפיץ המעיינות עצמם בכל מקום ומקום, בכל קצוי תבל, עד לחוצה שאין חוצה הימנו...

לא למורש מ'אהלוי של הרבי

התוועדות עם הרב שלמה זרחי
משפיע ומנהל רוחני ישיבת תומכי תמימים המרכזית - 770

לפיהם הפסיק הרבי לסדר קידושין היה שהיו שלא עמדו בהתחייבותם ולא יצאו לשליחות.

נעשה ונשמע

בהזדמנות מסויימת, רצה הרבי שפלוגי - שהיה מבחירי ויקירי התמימים - ייסע לשליחות למקום מסויים. חותנו כתב לרבי מכתב בו ביקש שחתנו ובתו לא ייסעו לשם, ופירט טעמים שונים לכך.

בהקשר לכך דיבר הרבי בהתוועדות על המעשה עם האריז"ל שאמר לתלמידיו שברצונו לנסוע לירושלים לשבת, והללו חפצו להימלך בנשותיהם בטרם הם משיבים בחיוב. האריז"ל אמר שהייתה זו עת רצון לביאת המשיח, ואם היו מסכימים מיד, משיח היה מגיע. הרבי הסביר את תוכן הדבר - הללו תלמידים טובים הם, אולם העובדה שהם לא מוכנים לנסוע מיד, מלמדת שהם לא כלים לפעול את עניין ביאת המשיח.

ס אורך שנות ילדותי ונערוטי ב770 נוכחנו לראות ולחוש את רצונו של הרבי שייצאו שלוחים לכל העולם כולו. עד לראשית שנות ה'כ"ף' השלוחים היו מעטים במספר, וקיבלו אחריות על מדינות שלמות.

בראותנו כמה הרבי מתוועד ותובע את עניין השליחות, מגמתנו, שאיפתנו, תשוקתנו וחפצנו היו מתי יבוא לידינו ונזכה להיות שלוחים.

בהתוועדויות דיברנו שוב ושוב על כך שלימוד החסידות הדרוש מאתנו והעיסוק בעבודת התפילה בו אנו משקיעים, תכליתם היא היציאה לשליחות בפועל, שנזכה לבצע את כוונתו ורצונו של הרבי. ואם חלילה היציאה לשליחות לא באה לפועל, סימן הוא שעבודת התפילה ולימוד החסידות אינם כדבעי.

מעבר לכך שהרבי תבע ודיבר על כך בהתוועדויות, ושיחות אלו פעלו בנו תשוקה עזה זו, הרבי אף התנה סידור קידושין על-ידו ביציאה לשליחות, ואחד הטעמים

הרגשנו שהרבי מחנך אותנו אשר אם רצוננו להיות ב"תוך האהל", ולהיות 'משרתי משה'. אם חפצנו הוא לא למוש ולו לרגע מהרבי, הדרך לכך היא לצאת לשליחות.

בטרם נכנסו לסוכה אמר המגיד לאדמו"ר הזקן ש"הרבי מגיע, שיהיו אורות בכלים".

לפתע, נכנס הבעל שם טוב לסוכה, נשמה בגוף.

אדמו"ר הזקן אמר שהייתה זו הפעם הראשונה בה ראה את הבעל שם טוב בהקיץ, והתבטא שהזכות בגינה זכה לכך היא מפני שהיה כיהושע משרת משה, ש"לא ימיש מתוך האהל".

שאל על כך הרבי: אדמו"ר הזקן היה אצל רבו המגיד ל"א חודשים בלבד, ולא כל הזמן. כיצד - אם כן - הוא השווה עצמו ליהושע ש"לא ימיש מתוך האהל", והרי - לכאורה - הוא מש?

והסביר הרבי שהפירוש של "לא ימיש מתוך האהל" אינו שהוא נכח באופן פיזי אצל רבו המגיד. אדמו"ר הזקן נסע לכל מקום ועסק בהפצת ופרסום תורת הרב המגיד, וזהו הפירוש של "משרת משה" ו"לא ימיש מתוך האהל" - מה כל עניינו בעולם? לפרסם את תורת רבו.

כשהרבי אמר את השיחה הזו, דיבר את זה בחמימות וב'קאץ'. הרגשנו שהרבי מחנך אותנו אשר אם רצוננו להיות ב"תוך האהל", ולהיות 'משרתי משה'. אם חפצנו הוא לא למוש ולו לרגע מהרבי, הדרך לכך היא לצאת לשליחות, לנסוע למקומות מרוחקים ולהביא אליהם את הרבי, להפיץ בהם אלקות.

ואף שעל-פי דין אכן צריך 'אימלך בדביתיהו' - לבקש את רשות האשה - הרי האריז"ל היה רב ונשיא, והיה עליהם לסמוך עליו.

ומשלא קיבלו את דבריו מיד, הם נשאר תלמידי האריז"ל, אבל להביא את משיח הם לא יכולים.

שיחה זו חינכה אותנו שכשהרבי מצווה, יש לציית ולבצע מיד. לנסוע לשליחות ולא לשאול שאלות.

תמים כדרוש

באופן אוטומטי, היה ברור לי שלאחר חתונתי אצא לשליחות. אולם בהיותי חתן ציווה עליי הרבי ללמוד עם בחורים חסידות. הייתי משוכנע שלאחר תום השנה הראשונה, בה למדתי ב'כולל', ניסע לשליחות. נכנסנו - אני וזוגתי - ל'יחידות' ובפתק שהגשנו לרבי הבענו את רצוננו לצאת לשליחות. בין הדברים ב'יחידות' אמר הרבי: מי אמר שעניין השליחות הוא דווקא ללכת לאוסטרליה, שם תהיה 'מסירות נפש', ורק זוהי שליחות; פה יכול להיות שליחות כמו אוסטרליה. שאלתי את הרבי האם משמעות הדבר הוא שאהיה שליח, והרבי אמר שאם תהיה מסירה ונתינה, זו תהיה שליחות כמו לנסוע לאוסטרליה.

הגיעה שנת תשל"ב, 'שנת השבעים' להולדת הרבי, והרבי עורר 'קאץ' גדול סביב העניין של 'ע"א מוסדות'. חשתי שלא בנוח, שאינני נוטל חלק בעניין, בשונה מחבריי השלוחים שהקימו מוסדות חדשים במקומות שליחותם. כתבתי על כך לרבי, וקיבלתי מענה כעבור חודש או חודשיים: "אמנם לדעתו יגיעה אשר תלמיד תומכי תמימים יהיה תמים כדרוש אינו נוגע לכללות העניין דשנת השבעים?".

מאז ועד היום אני ב"תומכי תמימים". זו השליחות שהרבי הטיל עליי. העניין אינו לצאת למדינה רחוקה ולפעול שם בדפוס פעילות מסויים, אלא להתמסר לרצון הרבי, ומכיון שהרבי תובע ממני להיות ב"תומכי תמימים", הרי זהו רצונו של הרבי ממני, ו'אם זה יהיה במסירה ונתינה, אם תהיה 'יגיעה שתלמיד תומכי תמימים יהיה כדרוש', זה לא שונה משליחות לאוסטרליה.

זה מלמד אותנו ששליחות היא לא 'מתכונת' ותחום עיסוק, אלא התמסרות לרצונו של הרבי. וכשמתמסרים, התוצאה היא יציאה לשליחות.

משרת משה

אחת משיחות הקודש הפלאיות של הרבי שנחרתו בעומק נפשי, היא ביאור שאמר הרבי בשמחת-תורה באחת השנים, על סיפור שסיפר הרבי הרי"צ - אשר אדמו"ר הזקן היה 'משרת' של רבו הרב המגיד, ובשמיני עצרת, ליווה אותו כאשר הלך 'להיפרד' (זעגענען זיך) מהסוכה.

שאז מתקרבים ביותר וביותר להיות לשלוחו של אדם העליון כמותו

והיה ראשיתן

ימים אחדים בלבד בתום השבעה אחר הסתלקות הרבי הקודם, עוד בטרם קבלת הנשיאות באופן רשמי, פנה הרבי אל החסיד ר' מיכאל ליפסקר וביקשו לצאת בשליחות למדינת מרוקו. להלן האגרת, המהווה אף עדות לשליחות הראשונה בדור השביעי:

שאת ויתר עז אשר זהו ודאי רצונו הקדוש, הנני בזה להודיעו את כהנ"ל ומבקש אני אותו אשר אם יסכים לקבל עליו המשרה הנ"ל - ואין ספק אצלי אשר יקבלה בשמחה רבה - יודיעני מזה ואכתוב ללשכה בפריז לסדר את הענינים הכרוכים בזה.

. . והי' ראשיתך מצער ואז - כך אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ באחת משיחותיו, כמדומה בשם הבעש"ט - אחריתך ישגה מאד.

העזר בעבודתי

אגרת נפלאה מכ"ב אדר-שני תשי"ט:

במענה למכתבה מיום 3/13 עם המצורף אליו, שנמסר ללשכת חשאיין, שהיא מהמדרגות הכי נעלות במצות הצדקה השקולה כנגד כל המצות.

ומסיימת בו, שהאמור הוא כעין הודאה לי,

ובידה להביע הודאה בצורה עוד נעלית ע"י העזר בעבודתי שהוא באמת תפקיד כל איש ואשה הישראליים, והוא הפצת היהדות והחזקתה ע"י קירוב לבן של בני ישראל, שהשפעתה עליהן, לאבינו שבשמים, אשר קירוב לב זה הוא ע"י שמעוררים אותם ומכירים אותם את גודל ההכרח של אורח חיים בחיי היום יומיים, מתאים להוראת תורתנו תורת חיים, ובאופן לבבי ודרכי נועם, שאז דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב השומע, וגם על זה נאמר אין לך דבר העומד בפני הרצון.

ולמעט במציאות עצמו

מכתב מט"ז מנחם-אב תשט"ו, אל השד"ר ר' יוסף הלוי וינברג:

... כדאי הי' בכל זה - למרות מה שכותב במכתבו לבקר בעיר עליזאבעטויל כיון שלא כל חדש ואפי' שנה נוסעים לאפריקה, ואם בשביל נפש אחת כדאי הי' לכ"ק אדמו"ר מוהר"ש זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע לנסוע ביחוד ממארינבאד לפאריז וכידוע הסיפור בזה אף שהי' מייקר כל רגע ושעה מזמנו, עאכ"כ בהנוגע לכאו"א מאתנו, ובשביל כמה נפשות ובפרט שגם קבוץ הגשמיות ישנו בדבר,

ואף שפשוט שאין לנו הכחות והודאיות שהי' לכ"ק אדמו"ר מוהר"ש בנסיעתו הוא, הנה יש להתפלל על הסייעתא דשמיא מבלי להביט על ההכשרות מלמטה ולמעט במציאות עצמו, שאז מתקרבים ביותר וביותר להיות לשלוחו של אדם העליון כמותו כביכול כמבואר כ"ז בלקו"ת ריש פרשת ויקרא וכמבואר בספרי האחרונים בענין שליחות שיש בזה כמה ענינים אם שרק שהמעשה מוציא את המשלח או שהמעשה נעשית מעשה המשלח או שהשליח עצמו נעשה המשלח כו' (שהוא ע"ד המבואר במעלת עבד פשוט, בהמשך תרס"ו ובכ"מ)...

עומדים אנו עוד נבוכים ונדהמים מההסתלקות וקשה עדיין כתיבת מכתבים, אבל זה ברור כי רצונו הקדוש של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ הי' וכן הוא גם עתה שלא תהי' ח"ו חלישות באיזה עבודה שהיא שעמדה תחת נשיאותו ואשר כל המקושרים אליו יתחזקו ויתאמצו ביתר שאת וביתר עז במלוי תפקידם אשר הטיל עליהם. ובל"ס [ובלי ספק] אשר גם להבא ישפיע כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ עליהם מרוחו שיצליחו בעבודתם הכללית ובחייהם הפרטים.

אחד הדברים אשר הואיל כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ לדבר אתי בימים שלפני ההסתלקות הי' בענין החינוך של ילדי ישראל במדינות אפריקה ליסד שם בעזוהשי"ת סניף מעבודתו החינוכית אשר תפקידו הי' גם לעזר לאחב"י שי' הדרים באפריקה ביסוד וסידור מוסדות חנוך כשרים - ולתכלית זו גם להכשיר חוג מלמדים משלהם - וגם להשגיח בל יעשה עול לבני הנעורים העולים מהתם לאה"ק ולשמור עליהם שלא ילכדו ח"ו לרשת הכפירה.

ואמר לי שבקשר לזה יכתוב אליו שהוא יסע לשם - לאפריקה - לבקר את המצב על אתר לארגן את העבודה שם ולנהלה שם . . עד כאן דברי הרב. בינתים נצחו אראלים כו' ולא בא הדבר בכתובה.

באשר הוחלט להמשיך בעזוהשי"ת את כל העבודה שהתנהלה תחת נשיאות כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, ולהתחזק בה עוד ביתר